

Holger Larsen: Naar som helst Lovgivningsmagten stilles overfor at skulle inddrage nyt Land under sig eller at skulle andre væsentligt ved bestaaende Love, stilles man overfor Organisationerne. Alt i vort Samfund er jo næsten organiseret korporationsvis; og ved Hjælp af Deputationer og slikt møder man frem for at faa Indflydelse paa de Love, der skal vedtages, og som faar Indflydelse snart paa nogle, snart paa andre. Det Befolkningsslag, der er Tale om ved Aldersrenteloven, er i den Henseende uheldigt stillet; thi det er et Befolkningsslag, som ikke ejer Organisationer, i alt Fald ikke stærke Organisationer, maaske en enkelt svag Organisation et eller andet Sted. Det ligger i selve Sagens Natur, at de gamle ikke er — hvad skal jeg sige — saa levende i og for sig, at de danner Organisationer til Værn om deres økonomiske Forhold; og den eneste Organisation, der i sin Tid, da vi behandlede Alderdomsunderstøttelsesloven paa Ting, mødte frem for at gøre sin Indflydelse gældende, var da ogsaa mærkværdigvis Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening, som mødte frem og anmodede Rigsdagen om endelig at være forsigtig, for Landet havde ikke Raad til at give de gamle en betrygget Alderdom. Jeg maa formene, at er der noget Befolkningsslag, som er undergivet Lovgivningsmagten i saa høj Grad, som det er muligt, saa er det netop de gamle, hvis hele Ve og Vel ganske er afhængigt af de Love, man giver til Bedste for dem. Jeg nævner ikke dette for derved at opfordre de gamle til at danne Organisationer; tværtimod, jeg tror ikke, at en Organisation, bestaaende af de gamle, vilde have den Betydning, som man ellers tillægger Organisationer; men naar jeg nævner, at de ingen Organisation har, til Trods for at deres Velfærd i langt højere Grad end de andre Befolkningsslags er underkastet Lovgivningsmagten, gør jeg det for derigennem at stemme Medlemmerne af dette høje Ting mere velvilligt overfor de gamle, fordi de er afskaarret fra gennem Organisationer at kunne komme med Protester, hvis man forringer deres Kaar, eller anmode om Forbedringer, naar man er ved at ændre Lovgivningen for deres Vedkommende. Det Befolkningsslag, her er Tale om, staar paa ingen Maade nogen af os fjernt; det er simpelt hen vore Fædre og Mødre, det er simpelt hen os selv, for saa vidt vi skulde have den Lykke at blive gamle nok til at kunne naa at faa Aldersrente.

Nu er Velvillien overfor de gamle jo uendelig stor, hvis man skal regne med Ord.

Hvis man skal regne med, hvad der siges ude i Landet og for øvrigt ogsaa i dette høje Ting, saa er der i Virkeligheden ingen Ende paa Velvillien; der er fra alle Partiers Side udtalt Kærlighed til denne Sag, Kærlighed til de gamle. Men lige saa hurtigt vi fra Ordene skal gaa over til Handling, saa viser der sig en Væsensforskel paa de forskellige Partier, saaledes at man vel nok kan sige, at man fra socialdemokratisk Side — og ligeledes fra det radikale Venstres Side — er villig til og har bevist det gennem Gerning at ville bedre Kaarene for de gamle i vort Land. Men jeg tør ikke udtale det samme om de to borgerlige Partier. Saa vel Venstre som de Konservative er Gang paa Gang, siden Aldersrenteloven blev vedtaget, veget tilbage, naar vi har forsøgt at faa dem med til at forbedre Kaarene for de gamle; Gang paa Gang er de veget tilbage partimæssig set; enkeltvis har jeg hørt mange af dem udtale sig om, at Aldersrenteloven trængte til Forbedring. Hvis vi skulde dømme efter det ærede Medlem af det konservative Parti Hr. Vesteragers Udtalelser under Brændselslovsforslagets Behandling og ligeledes efter det ærede Medlem Hr. Ulrichs Udtalelser, synes det, som om der blæser en mildere Vind; man skulde altsaa synes, at til Forbedring af de gamle Kaar skulde man kunne regne med det konservative Folkepartis Støtte, og dette hilser jeg med Glæde, thi for mig er det ikke Agitation, for mig er det den Realitet, det gælder om: at man virkelig kommer de gamle til Hjælp. Ogsaa det ærede Medlem af Venstre Hr. Martin Hansen har i Tinget flere Gange paapeget, at Aldersrenteloven, som han ellers roser, dog paa visse Punkter trænger til en Forbedring. Jeg skal saaledes nævne, at saa sent som ved Finanslovsforslagets første Behandling i Aar udtalte det ærede Medlem følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere: „Jeg har allerede, den Gang vi vedtog Loven, peget paa, at Lovens svageste Punkt var det, der angik de gamle enlige Kvinder og Mænd, der ikke har været gift, altsaa hverken er Enker eller Enkemænd. Jeg kunde ønske, at Kommunalbestyrelsens Ret blev udvidet til ogsaa at kunne bevilge dem de 25 pCt. udover den Rente, der er fastsat i Loven. Der er ingen naturlig Begrundelse for, at det kun er Enker og Enkemænd, der kan faa denne Procent yderligere“. Det staar i Folketingstidende Sp. 300. Nu er Spørgsmaalet: Er det ærede Medlem Hr. Martin Hansen kun en enlig Svale indenfor sit Parti? Er det Tilfældet, er der jo ikke megen Sommer at spore for